

Զ Ա Տ Ի Կ

ԱԼԵՔՍԱՆԴՐ ՇԱՏՈՒՐԵԱՆԻ

I

Օ', ի՛նչ սքանչելի, վսեմ տեսարան.
Ահա Աստուծոյ սուրբ օթեանում
Խուռն բազմութիւն ծնկաչոք, անձայն,
Կարծես մարմնացած մի ջերմ զգացում,
Լուռ աղօթում է... և վառ յոյսերով
Հայեացքը յառած դէպի սուրբ սեղան՝
Նա սպասում է անհամբեր սրտով
Լսել մեծագոր ձայնը աւետման—
Թէ յարեաւ աչսօր Փրկիչ-Նահատակ,
Մահւան կուռ շղթան Նա խորտակելով,
Յարեաւ—ազատ կեանք, Սիրոյ յաղթանակ
Իւր յարութեամբը մեզ պարգևելով:

II

Եւ սրբավայրի օրհնեալ յարկի տակ
Վեր են առաքւում Բարձրեալի անւան
Անհուն օրհնութիւն. հնչում ներդաշնակ
Հոգեբուլի տաղեր փառաբանութեան:
Վառւում են մոմեր սուրբերի առաջ,
Ծխում է անոյշ խունկը բուրվառում,
Եւ այդ սրբազան սլառներն ակնահաճ
Միտք է կախարդում, սիրտ հրապուրում...

Եւ ինչպէս խաղաղ, ինչպէս սիրառատ՝
Աստուծոյ տան մէջ գլուխ են խոնարհած
Հօրն ու անգորն, հարուստն ու աղքատ,
Որ ու թշնամանք սրտերից հանած...

III

Եւ չը կան այստեղ ոչ աղի արցունք,
Ո՛չ հեգնած սրտի անգոր փոթորիկ...
Ո՛չ բռնի գործեր, տմարդի վարմունք,
Ո՛չ առօրէական կրքեր ու չարիք...
Այստեղ էլ մարդիկ կեղծ մտերմութեամբ
Ձեն լարում դարան իրար ոտքի տակ,
Ձեն ասում իրար կոյր ատելութեամբ,
Անպարտի գլխին չէ շողում դանակ...
Հաշտութեան հրեշտակն իջած սուրբ ծածար
Մարդկանց մէջ, ասես, շրջում է անտես.
Այստեղ ամենքն էլ եղբայր են իրար.
Ս՛, այստեղ կեանքն է—մե՛ծ Սիրոյ հանդէս...

IV

Նայում եմ ես լուռ... Եւ հազար մտքեր—
Ուրախ ու տխուր, պայծառ ու մթին—
Որպէս անհանգիստ ծովի ալիքների,
Ինձ պաշարում են այդ վսեմ ժամին...
Ես մտածում եմ—դեռ քանի՛ արիւն,
Քանի՛ արտասուք աշխարհիս վերայ
Պէտք է ծովանան—մինչ Սիրոյ դարուն
Մարդկային կեանքում յաւերժ կը եռայ...
Ես մտածում եմ—դեռ քանի՛, քանի՛
Փրկչաւանդ սիրով բորբոքած հոգիք
Պէտք է զոհ գնան լոյս-զաղափարի,
Մինչ կը պատրաստեն մեզ մի նոր Զատիկ...